

CHƯƠNG THỨ BẢY MƯỜI BA

KỲ DI PHU THÊ

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Ta ước mong trên đời này, có hạng người vô địch, cho người bại ít nhất cũng một lần. Nếu người cứ thắng mãi, ta chỉ sợ rồi đây người tự mãn, không cầu tiến thành ra chẳng bao giờ người đạt đến mức thành tựu vô thượng !

Y thốt lên câu đó, cốt để gây vui cho câu chuyện, ngờ đâu Tiểu Phi lại trầm gương mặt đáp:

-Người nói đúng ! Cái đạo lý cao thâm trong võ học là thế ! Càng bại con người càng vượt tiến. Bình sanh, ta thích mạo hiểm. Gặp cao thủ rồi nhất định ta phải làm sao có giao đấu mới cam tâm, bại cũng không buồn, biết trước sẽ chết cũng không nao núng, rụt rè. Tuy mạo hiểm, ta vẫn nuôi hy vọng cầu thắng.

Thấy chàng thốt trịnh trọng quá, Hồ Thiết Hoa không cười nữa. Y chỉ giọng cho hợp với tình hình:

-Chẳng phải người mạo hiểm chỉ để cầu thắng mà thôi. Người không mạo hiểm, chẳng khác nào người chờ chết. Vì giành sự sống người phải mạo hiểm ! Đành rằng người không cố ý giết ai. Song người ta thì luôn luôn muốn giết người !

Tiểu Phi thở dài :

-Cho nên sớm muộn gì ta cũng phải chết nơi tay người ! Một ngày nào đó thôi, có kẻ hạ sát ta !

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Người yên trí ! Người có thể giết được người, chỉ sợ chưa ra sanh ra trên cõi đời này !

oOo

Đêm thu nào nùng ...

Ý thu cũng nào nùng !

Cả hai đi trong cảnh nào nùng đó, qua Uyên Ương chủng, Hiếu tử mộ, Đoạn lương diên, Thi Kiếm Thạch, Nhị Tiền đình, Tiên Nhân động ...

Cả hai từ từ tiến lên núi !

Họ không tìm ra đường đưa đến Ứng Thúy sơn trang.

Hồ Thiết Hoa cuối cùng đâm nghi ngờ là Ứng Thúy sơn trang không ở tại Hồ Khâu sơn.

Bạch dương sừng sững đó, hứng gió thu về, gió thu rí rào, cỏ thu man mác, chẳng có lối đi, sao thu nghe lạnh ...

Hồ Thiết Hoa cau mày hỏi:

-Người chưa đến Ứng Thúy sơn trang lần nào ?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Chưa ! Ta chỉ nghe thiên hạ họ khen ngợi là một nơi thủy tú sơn kỳ, một nơi xứng với cái danh đệ nhất thắng cảnh !

Hồ Thiết Hoa muốn nói chi đó, bỗng phát hiện ra, xa xa nơi phía trước, có một ngọn đèn hồng, đèn chao chao theo gió.

Đèn như treo cao trên đỉnh núi.

Y cau mày, lẩm nhẩm:

-Họ định làm gì thế ?

Tiểu Phi thở ra:

-Hỏi làm chi ? Dù họ làm chi, chúng ta cũng phải đến ! Cứ đến là biết ngay !

Họ giở thuật khinh công phi thân lướt đi vun vút.

Họ thấy một tòa cao thấp nguy nga sừng sững giữa gió đêm ngạo nghễ kiêu hùng.

Tháp có bảy tầng, mỗi tầng mái lỏ dề ra (?), mái chênh vênh, cong quót lên.

Ngọn đèn hồng treo tại mái trên tầng cao.

Tuy có đèn, lại đèn hồng không sáng lắm, thành khung cảnh vẫn thê lương như thường.

Quanh tháp, bạch dương phô ngọn, đẩy đưa theo gió.

Không có một bóng người !

Đèn hồng đó ai treo lên ? Người treo đèn biến đi đâu ? Treo đèn với dụng ý gì ?

Đèn hồng trông như một điểm máu, điểm máu to sáng, máu còn chớp sáng hẳn phải máu tươi !

Đèn tạo cho bọn Tiểu Phi sự liên tưởng đến máu.

Trong ánh đèn ảm Ứt có hàng chữ.

Chữ lại viết hay khắc gì đó, ngay vào vách tháp trên tầng tháp cao rất xa từ chân tháp nhìn lên, không tài nào đọc rõ bởi đêm tối, đèn mờ.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Người có nhãn lực khá hơn ta, vậy hãy xem mấy hàng chữ đó là chi ?

Tiểu Phi tựa hồ suy tư lắc đầu.

Hồ Thiết Hoa bàn :

-Để ta lên đó xem !

Y nhún chân, nhưng Tiểu Phi kịp thời giữ y lại.

Hồ Thiết Hoa thốt:

-Ta thừa hiểu đó là nguy kế của họ. Song không lên đó xem qua, thật ta khó chịu vô cùng !

Tiểu Phi gật đầu:

-Lên xem đàn hồi, nhưng chính ta lên !

Không để Hồ Thiết Hoa tranh luận, chàng tung mình lên.

Chàng biết rõ lên đó là vào cạm bẫy, cho nên hết sức cẩn thận.

Lên mái lở của tầng thứ sáu, chàng thấy chữ rõ ràng rồi.

Chữ như thế này:

-Xác Lưu Hương bỏ tại đây !

Tuy có giạt mình, Tiểu Phi không hề loạn động tâm tư, cấp tốc đáp xuống đất.

Ngờ đâu lúc đó, một mảnh lưới buông xuống.

Hồ Thiết Hoa đứng dưới, ngẩng mặt nhìn lên, theo dõi mọi hành động của Tiểu Phi, thấy chiếc lưới rất to trải rộng, rơi xuống chụp Tiểu Phi, lưới óng ánh dưới đèn hồng, như tơ vàng kết thành.

Lưới rất nhẹ, song rơi rất nhanh.

Lưới xuống gấp, sắp sửa chụp phủ đầu Tiểu Phi, Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Cẩn thận !

Tiểu Phi giở phép thiên cân trụ, xuống nhanh. Lưới dù nhanh vẫn không kịp chụp chàng.

Hồ Thiết Hoa thở phào.

Ngờ đâu, từ trong tầng tháp thứ năm, một vệt sáng bạc bay ra.

Vệt sáng bạc là đường chớp của một loại vũ khí ngoại môn, có cái tên là Câu Liêm Thương.

Đầu thương có móc câu, móc câu hướng về đôi chân của Tiểu Phi.

Tiểu Phi giạt mình vội vỗ tay vào mái thứ năm, lấy đà vọt trở lên.

Làm như vậy, tránh được Câu Liêm Thương, song chàng lại lao đầu vào chiếc lưới.

Người và lưới rơi luôn xuống đất.

Câu Liêm Thương hút người, lại móc lưới, giơ bổng lên.

Thành thử, Tiểu Phi bị treo lủng lẳng nơi ngoài tầng tháp thứ năm.

Dù chàng vận dụng toàn lực, cũng không thoát khỏi. Càng cự mình chàng càng nghe đau, tơ lưới rút lại, hằn vào da thịt chàng.

Cùng Tiểu Phi vào tử ra nguy không biết bao độ rồi, Hồ Thiết Hoa chưa thấy một loại vũ khí nào quái dị như thế.

Y cho là cả một chiếc lưới đó, cũng là một vũ khí của đối phương.

Và cái lối xuất thủ của đối phương cũng quái dị vô cùng.

Y cũng là một tay có tài ứng biến, song trong trường hợp này, sự phản ứng không phát sinh kịp thời.

Y không nhận ra kịp tại sao Tiểu Phi rơi vào lưới chứ đừng nói là có phản ứng kịp !

Chỉ thấy màn lưới chớp chớp, trong lưới có Tiểu Phi, và chàng đang bị treo lơ lửng trên cao.

Hồ Thiết Hoa rút mũi đoản đao giấu trong giày, cầm sẵn nơi tay nhún chân vọt mình lên.

Ánh đao chớp, vẽ thành một cái móng, đầu móng nhắm chiếc lưới bắn vào.

Tiểu Phi hét to:

-Xuống gấp ! Không thể dùng sức chống đối được đâu ! Hại người đó ! ...

Một bóng người, tứ nóc tháp bay xuống.

Trong bóng tối không thấy rõ mặt, Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi vẫn thấy vóc người.

Người đó cao lớn, có thể sánh với người khổng lồ thời thượng cổ.

Hồ Thiết Hoa cảm thấy tối mắt.

Y có cảm nghĩ là cả tòa tháp úp đổ xuống đầu y. Vô luận y tránh né về phía nào, cũng không khỏi vùng tối trước mắt, quanh mình.

Nếu là một người bình thường, hẳn lúc đó phải hạ nhanh thân hình xuống gấp.

Nhưng hạ như thế, làm sao tránh kịp cái đà đổ úp của một áp lực lớn như núi ?

Nhưng, người lâm nguy là Hồ Thiết Hoa, tức nhiên không phải một người thường.

Đã khác thường, tất phải hành động khác thường.

Y không cho xuống thấp, trái lại tay thủ đao, thân hình lao vút lên, hướng vào vùng tối vọt thẳng.

Làm như vậy, là quyết cùng đối phương đồng quy ư tận. Làm như vậy là liều mạng.

Người lâm nguy có thể liều mạng, chứ kẻ kia là người chủ động tội gì phải liều mạng ?

Liều mạng, không phải là một hành động mà cao thủ có thể giở ra bất cứ lúc nào.

Chỉ trong trường hợp bất khả kháng, mới dùng đến phương pháp đó.

Ở đây, Hồ Thiết Hoa bị dồn trong cái thế chẳng đặng đừng, thì y phải làm.

Y mong, chuyển thế, từ bị động trở thành chủ động, chiếm tiên cơ.

Đối phương đã nắm cái lẽ tất thắng trong tay rồi, khi nào ại cùng Hồ Thiết Hoa đồng quy ư tận ?

Nhưng, nắm được cái lẽ tất thắng, người hẳn phải tự mãn tự kiêu, dù muốn dù không, cũng có lối phần cảnh giác, thành ra khinh thường.

Cho nên Hồ Thiết Hoa phản công dù cho ai ở trong trường hợp của người đó, cũng khó tránh né.

Ngờ đâu, người đó có thân pháp cực kỳ linh xảo, thân hình to song y cử động hết sức nhanh nhẹn.

Thấy Hồ Thiết Hoa vung đao vọt tới, y cấp tốc quay mình, vọt ra ngoài tầm đao, xa hơn năm thước.

Vừa lúc đó, ngọn Câu Liêm Thương được rút vào.

Và Tiểu Phi cùng chiếc lưới rơi xuống.

Tiểu Phi từ bên trên rơi xuống, Hồ Thiết Hoa từ bên dưới vọt lên.

Ác hơn, y vừa vọt lên vừa vung đao chém tới.

Người kia nhảy tạt qua bên rồi, nhường khoảng không cho Tiểu Phi rơi xuống, trám vào đó.

Mũi đao của Hồ Thiết Hoa bay lên, hướng thẳng vào ngực Tiểu Phi.

Dưới lên mạnh, trên xuống cũng mạnh, khoảng cách đương nhiên thu hẹp rất nhanh, Hồ Thiết Hoa không làm sao thu thế đao về kịp.

Trong tình hình này, chỉ có y mới biến chuyển tình thế nổi, chứ Tiểu Phi lúng túng trong màn lưới, làm sao chàng xoay trở được mà né tránh đường đao ?

Chỉ còn cách là cấp tốc, y phát tiết trọn vẹn chân khí đã vận tụ ra khỏi thân hình, có như vậy, thế công mới bị tiêu hủy.

Nhưng làm như thế, có hại cho y, bởi y trở thành cái vật hứng trọn áp lực rơi xuống của Tiểu Phi.

Y nghĩ, thà thọ thương còn hơn là để Tiểu Phi thọ thương vì nhát đao của y.

Một tiếng bình vang lên.

Hai thân hình, một dưới lên, một trên xuống, chạm vào nhau.

Hồ Thiết Hoa đã phân tán hết chân khí rồi, hứng trọn cái chạm quá nặng đó, cảm thấy đầu choáng, mắt hoa ngàn ánh sao nhào lộn trước mắt.

Rồi y mê mang luôn.

Trong cơ mê mang, y lơ mơ nghe như Tiểu Phi đè nặng lên mình y.

Đối phương chưa chính thức xuất thủ, song vẫn kích ngã y được như thường.

oOo

Lâu lắm, có tiếng cười khanh khách vang lên đâu đây, cách họ không xa.

Tiếp theo là một câu nói đầy ngạo nghễ:

-Người ta nói, cả hai lợi hại phi thường ! Thì ra chẳng qua chỉ là hữu danh vô thực !

Giọng nói rất nhỏ, rất trong rất gấp. Chừng như là một giọng nói của một tiểu tử, tuổi chưa đến mức trưởng thành.

Nhưng công lực phổ qua âm thanh rất mạnh, luyện được một công lực đến trình độ đó, hẳn phải mất ít nhất cũng mười năm khổ tập.

Rồi một người tiếp nói:

-Trên gian ghề, nào phải hiểm kẻ có hư danh ? Tuy nhiên, hai gã này xem ra cũng còn khá đấy !

Người vừa phát ra câu nói, có cái giọng rang rảng như chuông, lời nói lại rất chậm, y nói một câu bằng thời gian kẻ khác nói được ba bốn câu.

Hồ Thiết Hoa nghe lỗ tai lùng bùng vì âm thanh rang rảng đó, mở mắt ra, thấy hai người song song đứng cạnh nhau, một quá cao, một quá thấp.

Người thấp, dù có cố nhón gót chân, cũng không lên ngang đầu vai người cao, thân hình ốm, gầy, đội chiếc nón cỏ rộng vành to bằng bánh xe.

Trông hẩn như que đũa bên trên có gắn một cái khuôn tròn đẹp.

Từ trên cao nhìn xuống, chẳng ai trông thấy y.

Người cao có đôi mắt to như lục lạc đồng, lưng lớn vô cùng tóc vừa rối vừa tua tủa, nhưng được vén lên cao, dường tượng một bụi lao um tùm.

Cả hai vận y phục hoa lệ, may rất khéo, phải cái là kích thước không thích hợp với thân vóc của họ, thành ra họ có vẻ khôi hài quá chừng.

Người thấp vận y phục, màu hồ thủy, khuy cài cái trên xuống dưới, cái dưới lên trên.

Người cao vận y phục màu hồng, áo rất ngắn, chừng như đánh cắp qua mặc, hay mượn của ai đó.

Họ là những hình tượng hoạt kê, vậy mà họ có võ công tuyệt đỉnh !

Hồ Thiết Hoa không tin nổi họ là những con người đáng sợ dù sự thật họ có tài nghệ ghê gớm !

Bất giác, Hồ Thiết Hoa gọi to:

-Các người là ai ? Tại sao các người ...

Người thấp chặn lời :

-Đến ta mà người cũng không nhận ra nữa sao ?

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

-Đường đường là Hồ Thiết Hoa đại hiệp lại quen biết với hạng người như các hạ à ?

Người thấp thở dài, lẩm nhẩm:

-Không ngờ tiểu tử lặn lội bao nhiêu năm trên giang hồ, chung quy ngốc cũng hoàn ngốc, chẳng biết ai là ai cả ! Đến lão nhân gia mà cũng chẳng nhận ra !

Y lật chiếc nón rộng vành xuống bảo:

-Người nhìn kỹ xem, ta là ai ?

Hồ Thiết Hoa nhận ra đầu y trọc lóc, chẳng còn một sợi tóc ngắn !

Đầu sói, lại to hơn đầu người thường, ít nhất cũng suýt soát gấp đôi !

Thân hình ốm gầy, thấp, lại mang một chiếc đầu to, như chiếc đũa dựng đứng, bên trên có gắn một chiếc bánh bao to !

Hồ Thiết Hoa suýt bật cười vang.

Người thấp hỏi:

-Người vẫn chưa nhận ra ta là ai ?

Hồ Thiết Hoa bủ môi:

-Một chiếc đầu trọc có gì đặc biệt mà bảo ta nhận ra người ?

Người thấp không giận, trái lại cười hì hì:

-Đầu trọc không có gì đặc biệt à ?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Không có gì ! Không có gì chứ sao ! Hiển nhiên nhất là không có tóc ! Không một sợi tóc !

Người thấp điềm nhiên:

-Không có tóc là đầu trọc ! Đầu trọc là vô phát phải không ?

Không có ai đối đáp cù nhầy như y ! Thành thử không ai thích giảng lý với y lâu. Y lại lấy chiếc nón cỏ đội lên đầu, rồi ngẩng mặt cười hì hì, hỏi:

-Trời ở đâu ? Tại sao không thấy trời ?

Đội chiếc nón đỏ làm sao trông thấy trời ?

Hồ Thiết Hoa lại suýt cười lớn. Nhưng y vừa nhớ ra một điều bất giác lặng người, cứng xác !

Lão trọc cười hì hì như cũ :

-Bây giờ, người đã biết lão nhân gia là ai rồi chứ ?

Hồ Thiết Hoa run run giọng:

-Tiền bối ... tiền bối là Vô Phát Vô Thiên Đồ Cầu Ông ?

Lão trọc vỗ tay reo lên:

-Tiểu tử cũng khá đấy ! Khá ! Dạy được ! Dạy được lắm !

Rồi lão đưa tay chỉ người cao, hỏi:

-Người có biết y là ai không ?

Hồ Thiết Hoa thờ dãi, nhếch môi cười khổ:

-Đồ Cầu Ông và Đồ Ngư Bà có bao giờ rời nhau nửa bước. Tại hạ đương nhiên phải biết điều đó !

Đồ Cầu Ông bật cười ha hả:

-Phải ! Bà ấy là hiền thê của ta đấy ! Bà ấy là Thiên La Địa Vọng Đồ Ngư Bà ! Ta không ngán vương pháp, ta không ngán thiên luật nhưng ta sợ bà !

Thì ra, con người to lớn đó lại là một nữ nhân !

Còn ai tin được đó là một nữ nhân ? Nếu bảo với mọi người, đó là một nữ nhân, chắc ai ai cũng cười vỡ bụng !

Nhưng, hiện tại, Hồ Thiết Hoa không cười được.

Chỉ vì y biết, cặp bài trùng đó, xem thì hoạt kê lắm, song từ trăm năm nay, trong võ lâm chưa có một nhân vật nào thành danh hiển hách như họ.

Vũ khí của họ, thuộc ngoại môn, mà lại hiếm thấy trên gaing hồ. Võ công nguy dị, hành động kỳ bí, không một ai biết được họ thọ giáo nơi môn phái nào.

Vĩnh viễn không ai biết họ xuất hiện tại đâu, trong giờ phút nào nhưng lại có thể xuất hiện bất cứ tại địa phương nào, trong bất cứ giờ phút nào.

Họ hoặc biến, hoặc hiện, vô thường.

Cách đây độ ba mươi năm, đột nhiên họ thất tung, chẳng ai biết họ ẩn náu tại phương trời nào, hay họ đã chết rồi.

Có một điều, ai ai cũng biết, là thù địch với quân vương, chứ không nên đắc tội với vợ chồng họ.

Chạm đến họ là cầm như đeo sấn bản án tử hình. Trên giang hồ những kẻ xúc phạm đến họ, không một ai thoát chết với họ.

Đỗ Cửu Ông cười vang, cười mãi, cười đến hụt hơi cũng vẫn còn cười.

Nhưng Đỗ Ngư Bà trông mất sang lão. Lập tức, lão ngưng cười.

Bà không giận còn dễ trông.

Bà giận rồi, gồng mình lên, càng thẳng như chiếc áo chệt suýt đứt khuy cài.

Hồ Thiết Hoa tự hỏi tại sao bà thích mặc y phục chệt như thế !

Chẳng qua, đó là cái tật của hầu hết nữ nhân. Chân lớn mà giày nhỏ, mặc y phục chệt, họ tưởng làm như vậy là người đời sẽ nhìn vào giày mà khen chân họ nhỏ, nhìn vào y phục chệt mà khen họ mảnh mai.

Cũng có những người mặt đen như đuôi dúi, lại thích màu trắng, bởi họ tưởng họ có nước da hồng, màu trắng sẽ làm nổi bật làn da đó.

Chính họ tạo cái lỗi lằng cho họ, họ hãnh diện với lỗi lằng đó, nên họ dám mang lỗi lằng biểu diễn khắp sông hồ.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

-Thiên hạ ai ai cũng cho vợ chồng Đỗ Cửu Ông lợi hại ! Thì ra, cái lợi hại của họ chỉ có thể thôi !

Đỗ Cửu Ông quát mắt hỏi:

-Lão nhân gia không hề nhút động bàn tay, mà người đã ngã rồi, như vậy người chưa phục sao ?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Tiền bối có dám động thủ quang minh chính đại với tại hạ chăng ? Dám giao đấu công khai mới đáng kể. Và có thắng được tại hạ công khai, mới đáng phục. Chứ dùng ngụy kế, hãm hại người sao gọi là có tài được ? Bởi, sợ bại nên dùng ngụy kế, tránh giao đấu. Tại hạ nghĩ, làm như vậy là không đáng mặt anh hùng.

Đỗ Cửu Ông cười lớn:

-Nếu động thủ, người chết mất còn gì ? Vả lại, trong cái thế đối lập, ta có quyền dùng mọi thủ đoạn, để tạo thành công. Người bất tài, bất trí, bại thì chịu đi ! Đừng tranh biện vô ích !

Hồ Thiết Hoa không làm sao kích lão được, tức uất vô cùng.

Tiểu Phi nằm đè trên mình y, không nhút động.

Chính y cũng không nhút động được, nên càng tức. Rồi y nghĩ, tại sao Tiểu Phi lại không nhút động được ? Hay là chàng thọ thương ?

Bất giác y sợ hãi, gọi to:

-Lão Xú Trùn ! Sao người không nói chi hết ? Hay là người ...

Đỗ Cửu Ông bật cười khanh khách:

-Người không thấy chi cả sao ? Lão nhân gia đã điểm vào ba huyết đạo trên mình hấn, lúc đưa ngọn Câu Liêm Thương ra, hứng chiếc lưới. Tự nhiên hấn phải bất động !

Lão từ từ bước tới, tiếp:

-Có lẽ vừa rồi, lão nhân gia xuất thủ quá nhanh, nên người không thấy kịp. Hiện tại ...

Câu nói chưa dứt, lão đã đến cạnh Tiểu Phi rồi.

Bất thành lĩnh, Tiểu Phi thò hai tay qua mắc lưới ló ra ngoài.

Đổ Cầu Ông nằm mộng cũng không tưởng nổi có sự kiện đó.

Dĩ nhiên, lão phải kinh hãi.

Lão chưa kịp phản ứng Tiểu Phi đã chụp đôi chân lão, thuận tay giật mạnh, lão ngã nhào.

Đổ Ngư Bà sôi giận, hét lớn một tiếng, phi thân vọt tới.

Tiểu Phi quát:

-Đứng lại ! Bà bước tới là chồng bà mất mạng !

Đổ Ngư Bà vội trụ mình lại.

Vẻ khẩn trương hiện rõ nơi ánh mắt. Bà lo sợ quá chừng, chứng tỏ bà yêu tha thiết ông chồng bé tí của bà.

Đổ Cầu Ông mắng oang oang:

-Tiểu súc sanh ! Dừng thủ đoạn mờ ám không phải là anh hùng !

Tiểu Phi mỉm cười:

-Trong cái thế đối lập, người ta có quyền dùng mọi thủ đoạn để tạo thành công ! Bất tài, bất trí, bại thì chịu đi, đừng tranh biện vô ích ! Chính tiền bối vừa nói như vậy kia mà ? Tiền bối quên nhanh thế à ?

Đổ Cầu Ông giật mình.

Hồ Thiết Hoa bật cười ha hả:

-Hay ! Hay ! Đúng là gây ông đập lưng ông ! Tự mình đánh rắm để tự mình ngủ!

Đổ Cầu Ông phì cười:

-Được ! Được ! Lưu Hương quả là tay lợi hại ! Thảo nào thiên hạ chẳng os75 người ?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Tiền bối quá khen ! Tại hạ then chết đi thôi !

Đổ Cầu Ông tiếp:

-Nhưng ta không minh bạch việc này. Rõ ràng là ta điểm huyết người, người phải bất động, đến cả dịch cũng chẳng nổi. Tại sao người cử động được ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Tiền bối điểm huyết chứ có gì đâu ? Lúc tiền bối động thủ, tại hạ đã xuống thấp rồi !

Đúng ra, chẳng phải Đỗ Cửu Ông điểm hụt, bất quá chàng nói thế, để chọc tức lão ta thôi !

Chính lão ấy cũng biết vậy, nên không uất tức, trái lại còn phục chàng.

Bởi, điểm hụt rồi, ít nhất chàng cũng có một giây khoảng cách từ chỗ bình thường trở thành bất thường.

Trước khi bất động, chàng còn một giây cử động. Lợi dụng cái giây cử động được chàng lấy tư thế rơi xuống, làm cách nào cho cái chạm với Hồ Thiết Hoa, giải ngay huyết đạo cho chàng.

Do đó, chàng chẳng sao.

Đỗ Cửu Ông thở dài:

-Tuyệt ! Tuyệt ! Lưu Hương ! Lưu Hương ! Ta phục ngươi ! Ta không ngờ suốt mấy mươi năm, ta không hề thất bại một lần, bây giờ lại bị người chế ngự !

Đỗ Ngư Bà nhìn trừng trừng Tiểu Phi:

-Ngươi muốn gì nữa đây ?

Hồ Thiết Hoa đã lòn mình ra khỏi cái đe của Tiểu Phi, và tháo gỡ chiếc lưới xong.

Đỗ Ngư Bà đứng lặng nhìn y làm cái việc đó không dám nhút bước.

Tiểu Phi đứng lên từ từ hỏi:

-Hai vị có cừu hận gì với tại hạ ?

Đỗ Ngư Bà đáp nhanh:

-Chẳng có cừu hận gì cả.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Đã không cừu hận, sao các vị hạ độc thủ ?

Đỗ Ngư Bà trầm ngâm một lúc lâu, đoạn thở dài:

-Vợ chồng ta hành sự ân oán phân minh ta chưa làm gì tổn hại đến ngươi, bất quá ...

Tiểu Phi tiếp:

-Bất quá, năm xưa các vị thọ ân Lý Quan Ngư do đó, tìm kế chế ngự tại hạ, đưa đến Ứng Thúy sơn trang. Có đúng vậy không, Đỗ bà ?

Đỗ Ngư Bà chưa kịp đáp, Đỗ Cửu Ông bật cười lớn :

-Đúng lắm ! Chính ta muốn làm cái việc như tình đó, nên cho người vào trông mang người đến Ứng Thúy sơn trang. Giả như bây giờ ngươi có giết ta, thì cũng hợp đạo lý trả vay ta không thể oán trách người được.

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Còn như tại hạ không giết ?

Đỗ Cửu Ông tiếp:

-Ta khuyên ngươi nên giết ta là hơn. Bởi, rất có thể một ngày nào đó, ta sẽ tìm ngươi, tìm cách hãm hại ngươi nữa. Người cần diệt hậu hoạn có lợi cho ngươi !

Đỗ Ngư Bà biến sắc:

-Người ... khuyến khích người ta giết người ?

Đỗ Cửu Ông mỉm cười:

-Có chi quan hệ đâu ? Ta chán làm nam nhân rồi, nếu chết sớm, ta sẽ đầu thai làm nữ nhân, ta lại lấy người nhường người làm chồng, để biết cái mùi vị của kẻ làm chồng. Như vậy, mới cân phân, đồng đều, như vậy mới công bình !

Đỗ Ngư Bà giận đến xanh mặt:

-Người nói được câu nói đó với ta !

Đỗ Cửu Ông điềm nhiên:

-Một người muốn chết, còn gì chẳng nói được ? Nói mà được chết gấp, lại càng nên nói ! Sao lại chẳng dám nói ?

Hồ Thiết Hoa chen vào:

-Nếu Lưu Hương tha chết cho tiền bối ?

Đỗ Cửu Ông trố mắt:

-Tại sao hấn muốn tha ta ?

Hồ Thiết Hoa hỏi lại:

-Tại sao hấn không thể tha tiền bối ?

Đỗ Cửu Ông thốt:

-Ta đã hành động như vậy, đối với hấn, nếu hấn tha ta, thì đúng là hấn điên !

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Hấn không điên đâu. Bất quá, hấn là người quân tử hấn hành động quân tử, tiền bối lấy cái tâm tiểu nhân độ cái lượng quân tử thì độ thế nào đúng được ? Cho nên tiền bối cứ tưởng là hấn nphải giết tiền bối !

Đỗ Cửu Ông giật mình:

-Nếu hấn không giết ta, thì hỏng ! Hỏng bét ! Hỏng là cái chắc !

Lão nói thế là nghĩa làm sao ?

-----oOo-----